No. 16.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 7 Februarij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk.

Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 30. Januarij. Te Manheim is onlangs de Generaal *van Lingg* gestorven, van wien nu de openbare dagbladen, de volgende prijswaardige daad verhalen. De stad Hersfeld aan de Fulda, eene plaats van 5000 inwoners, met veel fabrijken van lakens en wollen stoffen, had door de aldaar gebeurde vermoording van een Franschen officier zich de gramschap van Keizer *Napoleon* in zulk eene hooge mate op den hals gehaald, dat hij bevel gegeven had, de stad te doen plunderen en vier huizen derzelve af te branden. Het was in Februarij 1807. De Badensche luitenant-kolonel *Lingg* bevond zich juist met zijne jagers als kommandant te Hersfeld, en derhalve werd het volvoeren der straf aan hem opgedragen. Een zeer onaangename last voor zijn hart. Hij wenschte vurig de arme lieden te redden en niet te min, gebood hem de pligt van den soldaat te gehoorzamen. Om nu beide te vereenigen, zocht hij naar eenen uitweg en schroomde niet, het volgende vraagstuk te ondernemen: Toen namelijk het gevreesde uur daar was en liet roeren der trom, aan de beangste inwoners de nabijheid van hun ongeluk verkondigde, snelden de Badensche jagers naar hunne loopplaats, terwijl door geheel de stad het klaaggeschrei der radeloozen en vlugtenden gehoord werd. De edele kommandant echter, trad voor het front zijner soldaten en stelde hun met de aandoenlijkste woorden het rampzalig lot van Hersfeld levendig voor oogen, tot dat hij dacht hun genoegzaam het hart geroerd te hebben. » Soldaten (zei hij alstoen) het verlof, om te plunderen is u gegeven, gij kunt beginnen. Die er lust toe heeft, trede uit het gelid!" Eene ernstige stilte bleef heerschen; niet een eenig man trad voor. De kommandant herhaalde de oproeping, maar geen voet beweegde zich in de gelederen der soldaten. Allen voelden zich te groot, om zich aan het goed der ongelukkigen te vergrijpen. Een duidelijk bewijs, hoe ook te midden van den oorlog, menschelijk gevoel in de harten der soldaten heerscht, wanneer hun aanvoerder hun met een edel voorbeeld daarin voorgaat.

— Een Russisch chimist, *Kirchhoff*, heeft verscheidene proeven met melk genomen, en het middel uitgevonden, deze vloeistof eenen buitengewoon langen tijd in goeden staat te bewaren. Versche melk wordt langzaam bij eene matige warmte verdampt, tot dat zij in een droog poeder veranderd is, dat men in goed gesloten flesschen voor alle vochtigheid bewaren moet. Dit poeder wordt voor het gebruik met de noodige hoeveelheid water opgelost, en verkrijgt dan weder geheel den smaak en de eigenschappen van versche melk. — Deze uitvinding kan in het vervolg van groot nut voor de schepen zijn.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 20. Januarij. Een jongeling van een dorp uit het arrondissement Briey, verneemt van een kind, dat er zich in de omstreken van het dorp een wolf ophoudt. De jongeling neemt dadelijk zijn geweer, laadt hetzelve met een kogel en begeeft zich naar de aangewezene plaats. Het was reeds duister. De onvoorzigtige jager ziet eenige beweging, legt aan, schiet, en meenende den wolf te raken, treft hij zijnen vader, die juist bezig was eenen strik voor de vossen te spannen. Men zegt dat deze doodelijk gewond is.

— Naar men verneemt, hebben zich in het Fransche departement van Pas-de-Calais, op onderscheidene plaatsen, wolven vertoond, die nog al eenige verwoestingen hebben aangerigt. Een derzelver moet in de gemeente Hebuterne een kind hebben geroofd en verslonden.

— In de *Phare du Leman* leest men het volgend berigt: In de laatste dagen heeft zich hier het gerucht verspreid — voor welks echtheid wij echter niet kunnen instaan — dat het klooster op den grooten St. Bernard door roovers overvallen zou zijn. De monniken zouden zich met moed verdedigd, hunne honden losgelaten, en vijf der roovers gedood hebben. Zij zelven zouden echter het verlies van hunnen prior, drie bedienden, en verscheiden honden te betreuren hebben.

— De nadere berigten uit Nantes brengen het getal der personen, die bij het springen van den ketel op de stoomboot de *Riverain*, verongelukt zijn op zestien.

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, den 2 Februarij. Wij zijn in staat heden met zekerheid te berigten, dat Z. M. de Koning van Pruissen, bij hoogstdeszelfs terugreis van Londen naar Berlijn, dit land zal bezoeken, en naar alle waarschijnlijkheid op Zondag of Maandag aanstaande te 's Gravenhage zal aankomen.

GRONINGEN, den 27. Januarij. In het Roomsch Katholiek Armenhuis hier ter stede heeft een allerzonderlingst verschijnsel plaats gehad. Sedert vier jaren bevindt zich in dat gesticht eene vrouw van 26 jaren, genaamd *Leentje Ryzelman*, welke gedurende zes jaren eene geheele verlamming gehad heeft in de beide onderste ledematen. Twee jaren was zij te Amsterdam in het gasthuis verpleegd geworden, en daarna als eene ongeneeslijke zieke naar herwaarts, hare geboorteplaats, overgebragt, en voortdurend is zij geneeskundig behandeld. Sedert twee jaren heeft zij hoegenaamd geen voedsel gebruikt, doordien alles, wat er in kwam, terstond werd uitgebraakt, en sedert anderhalf jaar had alle ontlasting van waterloozing en stoelgang opgehouden. De stem verzwakte langzamerhand. Deze ziekte, met veel bijkomende toevallen vergezeld, is plotseling genezen, denkelijk ten gevolge van eene soort van magnetische slaap, welke, zonder eenige bekende oorzaak, ontstond dadelijk nadat zij de communie ontvangen had, welke zij sedert de drie laatste jaren, uit hoofde harer ongesteldheid, niet had kunnen ontvangen, misschien wel door eene godsdienstige opgewondenheid, en door een vast vertrouwen, dat zij van den Hemel haar herstel verwachtte, hetgeen zij menigwerf te kennen had gegeven. In en dadelijk na dezen schijnbaar magnetischen slaap gevoelde zij, dat zij het gebruik harer ledematen terug bekwam en, dat de overige ziekelijke toevallen ophielden; en nu is zij, tot verbazing van elkeen, die haar zoo vele jaren roerloos heeft zien liggen, zoover hersteld, dat zij, zonder ondersteuning, gaan, zich naar willekeur bewegen en eenige spijze gebruiken kan. — Dat hier geen bedrog onder schuilt, bewijst alles, wat te Amsterdam reeds en hier ter harer genezing is gedaan, onder anderen het aanwenden van brandijzers enz.; verder het opzigt, waaronder zij voortdurend al dien tijd geweest is; en eindelijk de getuigenis van de heel- en geneesheeren, die in het genoemde armenhuis dagelijks practiseren, en haar, als eene opmerkelijke patiënte, onophoudelijk hebben gadegeslagen.

VLISSINGEN, den 5. Februarij. Bij besluit van 27 Jan. No. 85, heeft Z. M. bij onderscheidene kamers van koophandel en fabrijken, tot leden benoemd onzer anderen te Vlissingen, de heeren: *R. J. Waitman*, *J. W. Dobbelaar*, *P. G. de Koster*, bij voortduring, en *J. C. Dutilh* en *D. Fagg*, in plaats van *A. M. P. Rocholl*, overleden, en *D. van Breemen*, met der woon naar elders vertrokken.

— Blijkens het arrest van den Hoogen Raad, van den 21. Januarij, in het *Weekblad van het Regt* voorkomende heeft gemelde Raad in de beruchte zaak van de zich bewerende erven van den baron *van Weibuum*, tegen den Staat der Nederlanden aan genomen de exceptie van verjaring, namens laatstgemelden opgeworpen; derhalve zijn de eischers niet ontvankelijk verklaard in hunne eisch en zijn zij verwezen in de kosten.

— Zondag op den middag is, in een door verscheiden gezinnen bewoond huis aan de Kraaijenhorstengracht te Haarlem, een hevige brand uitgebroken, waardoor die woning van binnen geheel is verwoest. Aan den ijver en het beleid, waarmede van de aangebragt brandspuiten gebruik werd gemaakt, heeft men het behoud der belendende gebouwen te danken.

— Door de chefs des korpsen te 's Hage in garnizoen is eene dagorder bekend gemaakt, waarbij aan de heeren officieren wordt verboden zich over zaken van staatkundige aangelegenheid uit te laten, en gelast, zich, wanneer zij zich toevallig bevonden in publieke plaatsen waar zulks geschiedde, van daar te verwijderen. (*Arnh. C.*)

GEMENGDE BERIGTEN.

Eenige Turksche meisjes zijn met Grieksche officieren in het huwelijk getreden, waarover de jonge grooten heer niet wel gemutst is. — Onderscheiden geleerde genootschappen te Londen hebben den Kon. van Pr. het lidmaatschap aangeboden; Z. M heeft echter reeds zooveel sleep achter zijn naam dat H. D. voor die eer bedankt heeft. — De mislukte Niger-expeditie heeft 50 menschenlevens en f 720 000 gekost. — Te Amsterdam is f 28,503,87 voor noodlijdende gekollecteerd — Den 2 febr. ging men nog met sleden en te voet over het IJ — Een driejarig kind is te Kamerijk, door zijn 13jarigen broeder van onder het ijs gehaald — De heer P. Huidekoper is ontslagen als lid van de Tweede Kamer. — De Ned. Handel-maatschappij zal in Maart omtrent 400,000 balen koffij ter markt brengen. — In Rijn-Pruissen zal eene collecte gedaan worden voor Evangelische zieken in het hospitaal te Jerusalem. — Te Rotterdam zijn 2 geldsnoeijers gepakt. — Men spreekt van de invoering van geestelijke geregtshoven met regtsgeleerde bijzitten in Pruissen, ten einde de zwakheden en plooijen van het menschelijke hart in huwelijkszaken te beoordeelen. — Uit de hand te koop eene groote partij kanarievogels zingende nacht en dag door. (H. B. 3193.) — Z. Exc. de Minister van Financiën is bereids uit Londen in de residentie teruggekeerd. — De 6e geboortedag van den Kroonprins is te Napels gevierd; daar echter de volgende dag de verjaardag van St. Antonio, den beschermheilige van den brand was, op welken dag voor 20 jaren de schouwburg San Carlo afbrandde, zoo moesten alle schouwburgen, uit eerbied voor dien beschermheilige, dien avond gesloten blijven. Om hem nog meer te vereeren en hem te soliciteren, dat hij geene schouwburgen meer zal laten afbranden, werd dien dag in alle schouwburgen het standbeeld van den heiligen Antonio ten toon gesteld. — Ter vervanging van den heer van Maanen worden gedoodverwd de heeren D. Donker Curtius of Op den Hooff. — Te koop: eene vrouwelijke affaire die een vierde eeuw bestaan heeft met een scheerwinkel annex (H. B. 3187.)

MENGELINGEN.

Het vergaan der stoomboot DE PRESIDENT.

(Vervolg en slot van onze Vorige.)

17 Maart, 11 ure des morgens. — Nog eenmaal, waarschijnlijk voor het laatst, — neem ik de pen op Waar ontleen ik woorden, om de verwarring te beschrijven, die mij op het dek ontving. Het eerste, wat mij, in de vrije lucht gekomen, in het gezigt kwam, was eene groote, zwarte vlag, die, als een teeken des doods, van den top van een' der masten fladderde. Aller oogen waren hierop gerigt en, door ontzetting verstijfd, vielen alle vrouwen en met deze ook eenige mannen, waaronder ook ik, op de knieën en baden. Eene moeder vouwde de handjes van haar kindje te zamen, om het gebed der onschuld met het onze te vereenigen, en het daardoor van meer kracht te maken. Een nieuw schriktooneel brak onze godsdienstige handeling af. Met ontblooten degen viel een officier den kapitein te lijf, om hem voor onze geweldadige opsluiting te straffen, en de razende mensch zoude welligt zijn voornemen, om den eenigen man die ons nog redden kan, te dooden, ten uitvoer gebragt hebben, indien deze niet den woedende door eene behendige beweging uitgeweken ware, en hem van de duizelende hoogte zijner raderkast op het ijs neêrgeslingerd hadde, waar hij zich tusschen de ruw opgehoogde ijsschotsen den schedel verbrijzelde. Dit is dus reeds het derde offer. De kapitein blijft daarbij zoo rustig, als of er niets ware gebeurd, en vermaant ons, smeekende, toch naar onze hutten te willen terugkeeren en ons aan zijne leiding toe te betrouwen. Hij verzekert uit de bewegingen der ijsmassa's te mogen besluiten, dat wij binnen een uur zullen vrij zijn. Het schip, zegt hij, is nog niet lek; intusschen is men onophoudelijk aan de pompen werkzaam; en dit en de noodvlag doet ons het ergste verwachten, en maakt elke begoochelende hoop opvatting krachteloos. Een matroos zit met eene kijker in den mast, en verscheiden anderen zijn op het ijs met ijzeren en houten handspaken werkzaam. Vele passagiers arbeiden mede aan de pompen, en zoo even, daar ik het dek verliet, om deze jongste gebeurtenissen ter neder te schrijven, was men bezig eenige kanonnen en zware vaten over boord te werpen, waarschijnlijk om door verligting het schip van de zandbank af te brengen. — Terwijl ik dit schrijf, valt er een schot; dit zal wederom een nieuw noodschot zijn. — Op dit oogenblik staat de lucht helder, maar geen schip is in 't gezigt. — O, mijn God, ware toch slechts de ure des doods volbragt. — Ik vlieg naar boven, om op nieuw uit de lijdenskelk te drinken.

12 Ure. Welhaast is alles volbragt; waar vind ik woorden, het tooneel te schilderen, hetwelk zich mij voordeed, toen ik voor de laatste maal naar buiten trad. Vrouwen lagen in doodsangst op den grond, en woelden met beide handen in hare vliegende haren; op den schouder van eene dier vrouwen zat eene papegaai, die allerlei zot gekakel uitsnaterde. Eenige mannen hielden volle flesschen in de hand, en dronken als wanhopigen. Een vader hield zijn schreijend zoontje hoog ten hemel op, en brulde luidkeels naar omhoog: God! om dezes kinds wille, ontferm U onzer! — Wat heeft het dan misdaan, dat het zoo vroeg en zoo schrikkelijk sterven moet? — Een ander rukte mij mijnen bijbel uit de hand en wierp dien in zee. Een derde scheen krankzinnig te zijn, en luidde zoo vreeselijk met de scheepsklok, dat het dreigde de ooren te doen springen. Weinigen slechts betoonden zich kloekmoedig en aanschouwden, ofschoon bleek als geesten, echter rustig en gelaten het hartverbrijzelend tooneel. De kapitein staat nog als ingeworteld op zijne post, en kommandeert met donderende stem te midden van het gedruisch ofschoon hem schier geen mensch meer verstaat en weinigen hem nog gehoorzamen. Zijne stem is heesch en krassend, door de overspanning, en elk zijner ledematen schijnt hem koortsachtig te beven. Het is thans maar al te zeker, dat wij 6 voet water in het ruim hebben. Het ijs heeft de planken doorsneden, en onze redding is, buiten een wonderwerk, niet te denken. Nevens dit alles loeit de storm op dit oogenblik metterdaad vreeselijk; de stoomketel brult, de klok luidt, kanonnen worden gelost, planken kraken, moeders jammeren, kinderen schreijen, honden janken, hoenders kraaijen, ganzen snateren, en door dit alles henen schreeuwen en gillen eenige papegaaijen als krankzinnige menschen. Mijn hart verstijfde bij dit tooneel van verschrikking, en als een standbeeld stond ik daar. Een heer, — ik mag hem niet noemen, ofschoon ik het konde doen, een man, die, naar zijn rond buikje te oordeelen ongaarne met het leven afrekende, — trad boosaardig naar mij toe, en beet mij in het oor: » wel, zwartrok, waar blijft uw God? ziet gij, hoe Hij

u in den steek laat! gij bedrieger, er is geen God, al uw gezwets is logen en bedrog! Goede nacht windzak!" Mij overviel eene ijzing, en ik zeide: de Heere heeft de menschen de aarde gegeven en de visschen de zee! Wie zich vermetel daarop waagt, moet verwachten, wat daar van komt. Ik sterf met mijnen God verzoend; alleen de zondaar wanhoopt aan zich zelven en aan zijnen God.

Tot dusverre heb ik nog in mijne hut met pen en inkt geschreven, en onmiddellijk zal ik het geschrevene aan eene bewarende flesch toevertrouwen. Ik ga nu weer naar buiten, den dood te gemoet, en als de Heere mij kracht verleent, zal ik ook de laatste oogenblikken van ons gemeenschappelijk aanzijn aan de duistere vergetelheid zoeken te ontrukken.

(Het nu volgende stond op een afzonderlijk stukje papier, met potlood geschreven.)

's Avonds 5 uren, in de noodboot, kort voor mijnen en ons aller dood. Toen ik na 12 ure, op het dek trad, was het tooneel iets minder onrustig. De kapitein verbergde het gevaar niet langer voor de passagiers, die zich even te voren rondom hem hadden verzameld en verkondende de middelen, om de laatste pogingen tot redding te kunnen in het werk stellen, vermits zoo ver een geweerschot reikt geen vaartuig, dat ons zou hebben kunnen opnemen, in het gezigt kwam. Er werden levensmiddelen bijeengebragt, een iegelijk werd vermaand, zich van warme kleederen te voorzien, en te gelijker tijd werden vier noodbooten neergelaten, na dat zij twee aan twee waren verbonden om dezelve op het ijs regtstandigheid te geven. De manmoedige kapitein verklaarde ons dat hij besloten had, eene laatste, wanhopige proeve te ondernemen, om het schip uit het ijs vrij te maken en te trachten eene, op eenige honderd schreden verwijderde, vrije waterstroek te bereiken, doch dat de hem toevertrouwde passagiers de stoomboot alvorens moesten verlaten, opdat hij de verantwoording van hunnen dood niet in de eeuwigheid met zich hadde te nemen. Zonder hem geheel te verstaan, gaven allen zich zwijgende aan zijnen wil over. Uit hetgeen later gebeurde werd ons klaar, dat hij besloten had de machine tot op hare uiterste kracht te laten werken, tot zoo lang niet de ketel wierd overweldigd, en springen zoude, ten einde zoo het schip uit het ijs te bevrijden, of met hetzelve in de lucht te vliegen. Overigens steeg het water 5 duim in het uur, en hij verzekerde, dat, indien wij slechts de verdere vernielingen van het ijs spoedig ontgingen, door pompen welligt, de ondergang zoo lang zoude te voorkomen zijn tot een reddend vaartuig ons konde naderen.

Hierop hield hij voor ons nog eene korte toespraak, waarin hij ons zijne onschuld aan het jammervoorval voor oogen legde en ons bad, geene wrok of wrevel op hem te laden, en, indien nu werkelijk onze ondergang door God mogt besloten zijn, zonder verwijt jegens hem van deze wereld te scheiden. Hierop vertoonde zich in geheel zijn wezen eene plegtige uitdrukking, en hij deelde zwijgende een medikament onder ons uit, dat hij beval dan in te nemen, als de laatste vonk van hoop zoude zijn uitgedoofd, waardoor ons dan de laatste bittere minuut verligt, ja onvoelbaar zoude gemaakt worden. Gretig namen alle het aan; geen echter vraagde wat het was. Daarop kuste de voortreffelijke man de kinderen en drukte ieder onzer, naar de rij af, de hand, zoo als wij, de ladder af, op het ijs en in de booten stegen, waarbij hem tranen over de wangen liepen. — Wij mannen zetteden gezamentlijk de handen aan om de booten tot aan de streek, waar het water vrij was, voort te schuiven; dit geschiedde echter niet volkomen, daar de onrustige golven ons terstond tegen den rand van het groote ijsveld zouden verbrijzeld hebben, vermits de wind tegen ons was. Wij bleven dus op het ijs staan, en ik begon dit laatste werk mijner hand ter neder te schrijven. Naauwelijks waren zoo tien minuten onder een dof, somber zwijgen voorbijgegaan, waarbij alleen het zachte snikken der vrouwen nog gehoord werd, toen eene zware rookkolom uit den schoorsteen der stoomboot opwaarts plaste, van welke wij thans nagenoeg 50 schreden verwijderd waren. De groote schepraderen knarsten in het ijs; eenige balken braken, andere bogen zich, maar het schip bewoog zich niet van zijne plaats. Aller blik was op het zwarte, kermende monstergevaarte gerigt, dat ons in de armen des verderfs had overgeleverd. Plotseling verhief zich, met een vreeselijk gekraak, deszelfs bovengedeelte in de lucht, en een algemeene kreet van verbazing galmde van onze booten uit. Dadelijk zag men stukken van menschelijke ledematen, hout, en bovenal den schoorsteen in de lucht warrelen, en weder neerstorten. Een lichtende gloed en dikke walm steeg oogenblikkelijk van het schip opwaarts, het vuur breidde zich spoedig naar alle deelen van hetzelve uit, en onze ellendige toestand heeft alzoo, terwijl ik dit, met bloedende verkneusde vingeren ter neder schrijf genoegzaam den hoogsten graad bereikt. Op nieuw worden mijne mij omringende lotgenooten door vertwijfeling aangegrepen, en ik breek mijn schrijven eenige oogenblikken af, om den troost der Godsdienst te bedeelen.

6 ure. Het is avond. — Nog altijd brandt het wrak, maar door verligting waarschijnlijk vlot geworden, geraakt het zigtbaar aan het drijven. Wij zijn, God weet door welke omstandigheid, reeds lang van het ijs af en in het vrije water gekomen. De zee gaat hol en een nieuw ons toegedreven onmetelijk groot ijsveld dreigt ieder oogenblik ons te vergruizen. Alle vier onze booten zijn reeds lek en het uitscheppen baat niet meer, het is beslist: in minder dan een kwartier-uur tijds rusten wij allen gezamentlijk op den bodem der zee. Terwijl ik deze laatste woorden schrijf, omarmt men elkander tot afscheid. Allen dragen mij groeten op aan de op aarde achtergelaten verwanten en vrienden, die ik hiermede op dit blad nederleg. — Men bedient zich van het medicament des hulpvaardigen kapitein ik zelfs niet uitgezonderd, het is opium.

Iets later. Thans slapen allen, mij zelven vallen de oogen toe; wij zitten ter halver lijve in het water. — Goede nacht, wereld! Ik sterf zonder morren tegen de Voorzienigheid. Vaart wel, gij allen, aan wie mijn hart hangt; bidt voor mijne ziel; ik heb uitgeleefd. Mijn laatste werk is, dit blad in de bewarende flesch te sluiten. God zij met haar.

G. G. Cookman.

Onlangs had er te Parijs een diefstal van eene portefeuille met papieren van waarde plaats, zonder dat men zich voorstellen konde, wie de dader of daderes zijn zoude. Een gedeelte der ontvreemde bankbiljetten vindt men weldra in de dagbladen opgegeven; een ander gedeelte kon men niet aanduiden. Intusschen wordt de familie door eene bekende, eene vrouw van zoo genoemd fatsoen bezocht, die hare deelneming betuigt en den wensch te kennen geeft, dat het lukken mogt den dader te ontdekken. Het was eene groote vriendin van parfumerien, die, waar zij kwam, den geur der reukwerken, waarmede zij zich tooide, rondom haar verbreidde. Kort daarna ontvangt men een brief, waarin de bankbiljetten, die men had opgegeven en dus niet bruikbaar waren; de overige niet. Toevallig geraakte deze brief het eerst in handen van één dochtertje, hetwelk daarbij de aanmerking maakte: deze brief riekt juist gelijk de dame van gisteren. Deze aanmerking bragt op een spoor, waaraan men niet gedacht had. Bij nader onderzoek bleek het dat juist deze bekende des huisgezins zich aan den diefstal der portefeuille had schuldig gemaakt, en de overige papieren werden bij haar gevonden.

INGEZONDEN STUKKEN.

Gesprek tusschen twee Slagersknechts.

(Gehouden op den 11 Januarij 1842.)

Job. Heb je den *Middelburger* van van daag al gelezen Jilles? Daar staat weer eene keur in, die onze patronen als koud water over het lijf zal loopen.

Jillis. Ja Job; en ik wil wel bekennen, dat ik er zelf een' schrik van gezet heb; want ook op ons arme knechts schijnt het in die keur gemunt te wezen.

Job. Ei, ei, dat had ik er nog zoo niet in gezien. Hoe meen je dat Jilles?

Jillis. Wel lees dan maar eens aandachtig het eerste artikel; daar zul je reeds vinden, dat wie een stuk rundvee mag vervoeren, een *volwassen* persoon moet wezen.

En wat is nu een volwassen persoon, Jilles? Ik behoef u niet te zeggen, dat, hoewel ik mijne 25 jaren tel, ik toch alles behalven goed uit de kluiten gewassen ben; dat ik, bij b. v. en anderen onzer kameraads vergeleken, maar een kleine jongen schijn.

Is het nu aan den vriendelijken heer Controleur overgelaten, om te beslissen, wie er al of niet *volwassen* is, dan zal ZEd., naar ik vrees, mij als geleider van een beest aantreffende, beweren, dat *ik* in het geheel niet volwassen, dat *ik* een veel te klein ventje ben; dan gaat het beest naar de provoost, en ik met ledige handen en een bedrukt gezigt naar mijn patroon, die hoogst waarschijnlijk zeggen zal: « Jillis, *je bent een goede jongen,* « *je hebt altyd goed opgepast, en ik hou veel van je;* « *maar als je te klein bent om een beest naar de waag te* « *mogen brengen, dan kan ik je niet langer gebruiken,* « *myn jongen: daar is je geld.*" enz.

Job. Maar als je toch tegen den Controleur zei, dat je 25 jaar oud was, dan zou hij je toch zeker wel voor vol aan zien.

Jillis. Dan ken je het scherpzinnig vernuft van den heer Controleur niet, Job. Weet je, wat ik geloof, dat hij mij dadelijk zou antwoorden? Eenvoudig weg zou hij met Simon Paap of Scherpbier voor den dag komen en zeggen, dat die nog ouder waren en zelfs nog beter geproportioneerd dan ik, maar dat het onzin zou wezen aan te nemen, dat de keur ook *zulk* soort van *volwassenen* zou bedoeld hebben, om wilde springende ossen en vaarsen door de volkrijke stad te voeren.

Met zulk een afdoend bewijs voor zich, zal hij dan beslissen, dat een volwassen persoon *groot* en *sterk* moet wezen, b. v. zoo groot als hij zelf; de bepaling van de maat van volwassenen bevat de keur toch niet; de jaren, zal hij beweren, kunnen niet in aanmerking komen; en dus zal ZEd. meenen, deze te groote eenvoudigheid der keur maar bij onderhandsche ampliatie te moeten aanvullen: en — weg is dan Jillis!

Job. Maar jonge lief, wanneer je dan eens zei, dat je kracht genoeg had, om een beest « *op eene behoorlyke* « *wyze te kunnen vasthouden,*" zoo als ik meen dat de keur vordert?

Jillis. Wie zou zoo iets durven zeggen Job? Je weet immers zoo goed als ik, dat als wij eens met eenen kwaden te doen hebben, zoo als dikwijls in dit eiland gebeurt, wij met ons drieën niet in staat zijn, om hem in bedwang te houden: en hoe zou ik dit dan *alleen* kunnen? Daar behoorden ten minsten een half dozijn van die kerels toe, zoo als ze in den ouden tijd leefden, gelijk de Herculessen b. v.

Job. Maar je kunt dan toch zeggen, dat als een beest mak is, zoo als ze b. v. over 't algemeen in andere provincie's zijn, waar veel veemarkten gehouden worden, en de dieren aan het gezigt van eene stad met menschen gewoon zijn, je *dan* wel in staat zult wezen, al ben je wat klein, om zulk een beest vast te houden.

Jillis. Maar Job, wat ben je toch dom! Zie je dan niet, dat de heer Controleur zou zeggen: dat we hier in Walcheren, in Middelburg leven, en wie dáár voor volwassen wil doorgaan, een vent moet zijn, van zessen klaar, die een beest, zoo als ze dáár voorkomen, « behoorlijk kan vasthouden" en tot zijn pligt brengen?

Job. O wee! o wee! nu begin ik nog maar eerst regt te begrijpen, welk eene ongelukkige beteekenis dat woord « *volwassenen*" voor ons knechts hebben kan! Wie geen Goliath of geen Samson is, wie geen weerspannige Walchersche os « behoorlijk zal kunnen vasthouden," die zal niet onder de volwassenen geteld worden, dus geen beest mogen vervoeren, dus geen slagtersknecht kunnen blijven, zoolang deze keur in werking wezen zal.

Jillis. Dat zit er wel op, goede Job; maar er komt nog iets, dat u niet minder *wee!* zal doen roepen, en doen zien, dat het vooral ook op *ons* gemunt is.

De keur zegt in art. 2, dat het los loopend vee, (zeker dat, hetwelk door een onzer volwassenen niet behoorlijk is kunnen worden vastgehouden) *zal worden aangehouden en onder bewaring gesteld,* — hier wordt niet gezegd *door wien* aangehouden; en denkelijk zal dus de heer Controleur, die ook vroeger de schatting wel eens *zelf* deed, zich met deze taak wel gelieven te belasten; of het zouden de klappermans moeten zijn, die zich op het aanhouden ook nog al schijnen te verstaan. Is dit nu zóó Job, dan hebben wij zelfs niet eens de kans, dat, wanneer eens een kwade ons ontspringt en *anderen* dan de genoemde beambten hem opvangen, zij ons het beest weer zullen durven in handen geven; want zij zouden dan gevaar loopen, wegens het treden in de functien van den heer Controleur of de klapperlieden, bemoeijelijkt te worden; of zoo zij al wilden volhouden, dat, daar de keur *geene* aanhouders opnoemt, iedereen daartoe bevoegd is, dan zouden zij toch dáárop weder schipbreuk lijden, dat de keur vorderde, het beest na de aanhouding *in bewaring te stellen,* opdat er boetstraf op zou kunnen volgen.

Het is dus eene groote slimmigheid in de keur, dat er niet in staat, *wie* de ontsnapte beesten zal aanhoud[en]. Iedereen kan er nu de hand aan slaan, en die het d[oet] is verpligt mede te werken, dat de boete kan worden gevorderd, of loopt anders gevaar, wegens overtreding [der] keur, zelf in moeijelijkheid te komen.

Eene andere slimmigheid in dat art. is, dat er [niet] staat, *waar* de aangehoudene beesten moeten worden [in] bewaring gesteld. Zoo de plaats was opgenoemd, en d[ie] was wat ver van die, waar een beest werd aangehoude[n], dan zou men er algemeen tegen hebben opgezien, [om] zulk een wandelingje in zulk een gezelschap door de st[ad] te maken; maar nu kan de in bewaring stelling *overal* gebeuren, al was het zelfs in een aptekers-winkel, [al had] de eigenaar geene vrees voor zijne potjes en fleschen h[...]

En dat alles is nu maar zóó aangelegd, Job, opdat wi[j], zoo er ons een beest ontsnapt, hetzelve toch niet we[er] in handen zouden krijgen.

En wat nu nog het ergste is: voor de schade, die z[ulk] een beest mogt aanrigten, zijn wij, als *vervoerders,* v[er]antwoordelijk gesteld; zoodat, wilde het toeval eens, [dat] men geene andere plaats bij de hand had, waar het be[est] wilde wezen, dan een aptekers-winkel en het verniel[de] daar al wat los en vast was, de keur ons daarvoor v[er]antwoordelijk zou stellen; want vergeefs zouden wij arm[en] ons beroepen op het ongeschikte van zulk eene bewa[ar]plaats: » de keur," zou men zeggen, « bepaalt *geene* b[e]» waarplaats, dus kan die, naar gelang van omstandigh[e]» den, door de aanhouders zelven worden uitgekozen."

Daar zouden wij vervoerders dan eens een aardig r[e]keningje te onzen laste kunnen krijgen, en eenen oude[r]dom als Methuzalem kunnen noodig hebben, om ooit u[it] onze schuld te geraken.

Job. Dat zijn duistere uitzigten voor ons Jilles, wel[ke] die keur doet ontstaan, en het gevaar voor de ingezeten[en] zal er weinig of in 't geheel niet door worden weggenom[en]. Maar de heer Controleur, zoo zijne bekende menschli[e]vendheid hem daarvan niet terug houdt, zal er menig[en] stok uit kunnen snijden, om onze patronen zoowel als o[ns] er, bij voorkomende gelegenheden, duchtig langs te gev[en].

Jilles. Moge de hemel hen en ons in zijne hoe[de] nemen! Ik groet u Job!

MIDDENPRIJZEN

van de volgende Artikelen te Middelburg,

5 Februarij 1842.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
Oude Walch. Tarwe	f 11.00	Boekweit	f 7.00
Nieuwe dito	« 10.25	Zomergarst	« 4.00
Oude Zeeuwsche dito	« 10.50	Winter Garst	« 5.00
N. Zeeuwsche dito	« 10.15	W. Witte Boonen . .	« 11.25
O. Zeeuwsche Rogge	« 7.20	W. Bruine dito . .	« 12.00
N. dito	« 5.70	W. Paardenboonen .	« 6.00
W. Groene Erwten .	« 8.00	Raapolie . .	f 63.50 p. vat.
W. Witte dito . . .	« 7.50	Patentolie . .	« 66.00 « «
Koolzaad	« .	Lijnolie . .	« 44.00 « «
Z. dito	« .	Raapkoeken	f 85.00 de 1040 st.
Haver	« 5.00	Lijnkoeken	« 10.00 « 100 «

Tarwenbrood het Ned. Pond 20 cent. Masteluinbrood 18 cent. Roggenbrood 15 en een halve cent.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 5 Februarij. Sedert den 3 dezer zijn alhier ter reede gekomen:

Voor Antwerpen bestemd:

La Victorine, F. Exmelin, Havre de Graçe, stukgoederen; Charlotte, J. Bruun, Montevideo, huiden; Minerva, B. Brieu, Oostende, zout; Progres, H. H. Smit, Ostende, huiden; bi[nnen] de haven gehaald en naar Antwerpen opgevaren: Vrouw Aal[tje], G. A. Veenstra, de vier Zusters, J. Klaassen, Marolida, [...] Cardillo, Wiliam Tell, Isaac, B. Zanghof, Nanzij, H. N. H[...]berg, Oscar, J. P. Wilson.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild:

Uni Guarij, S. W. Kelso, schors en vlas, Liverpool; Einigheden, L. Evers, ballast, Newcastle; Wenskabe, A. F. Holm, ballast, Newcastle; Margaretha Dorothea, H. M. Groudahl, ballast, Avontuur; de vrouw Stijntje J. Molenaar, stukgoederen, Embden, deze heeft sedert December binnen de haven van Vlissingen gelegen.

ADVERTENTIEN.

* * Op heden beviel van eenen Zoon. Vrouwe M. C. WESTEROUEN VAN MEETEREN GOBIUS.

Vlissingen, 4 Februarij 1842.

---

† † † De Notaris *D. UYTTENHOOVEN* zal, op Dingsdag den 8 Februarij 1842, des namiddags ten 3 ure, in de Societeit *La Belle Alliance*, aan de IJzeren Brug, te Vlissingen, presenteren te Verkoopen:

Een HUIS en ERF, staande te Vlissingen, op de Wijnbergsche Kaai, Wijk K. No. 106, kadastraal bekend Sectie D. No. 78, ter grootte van 1 R. 57 Ellen.

Daags voor de Verkooping voor een ieder te zien.

AFVAART-UREN VAN DE STOOMBOOT

DE SCHELDE.

Februarij 1842.

Van Vlissingen.			ur. m.	Van Breskens.			ur. m.
Maandag	7,	vm.	9,30	Maandag	7,	vm.	10,30
Dingsdag	8,	—	11,	Dingsdag	8,	m.	12,
Woensdag	9,	—		Woensdag	9,	—	
Donderdag	10,	—	11,30	Donderdag	10,	—	12,30
Vrijdag	11,	m.	12,	Vrijdag	11,	nm.	1
Zaturdag	12,	nm.	1,	Zaturdag	12,	—	[illegible]

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.